ELIZABETH VON DOBELITZ IN MORAVIA

Bětuška pochází z Jižní Moravy z Dobelic a od první chvíle jsem byl maminka. Tenkrát jsme přijeli do vsi, našli jsme dům paní, která měla dvě štěňátka od dvou čistokrevných bišonků, které jako na potvoru ten den „jejich mladí“ vezli na stříhání. Druhé štěně již bylo prodáno a pod stolem vedle jakéhosi pelíšku se velmi zábavně prala s kelímkem od pomazánkového másla naše Alžběta.

Paní mluvila.

Paní mluvila tolik, že už mi celkem lezla na nervy, a tak jsem padl na všechny čtyři, abych přilákal pozornost toho špunta. K mému překvapení prosvištěla s kelímkem na druhou stranu kuchyně, ani si

mě nevšimla. Mé srdce už mělo konzistenci mazutu a ona mi nevěnovala ani pohled. Cele se soustředila, aby dotlačila ten kelímek pod stůl, kde pocítila nutkavou potřebu ho opět vrátit na místo v pelíšku.

Paní mluvila, že si pro ni včera přijela nějaká koupěchtivá paní, která tak moc voněla, že se jí (naše) holčička pozvracela v náručí, a tak ji chovatelka vyloučila z koupěschopných zákaznic. Nějak mi unikalo, co tam tedy vlastně děláme, když jedno štěně je už v novém „domově“ a naše mělo být pryč také. Asi jsme byli náhradníci, spíš si ale myslím, že paní kecala a už koukala, abychom zaplatili a zmizeli. Klečel jsem na čisté podlaze malé kuchyně a když se slečna vracela opět pod stůl tentokrát s kulatým víčkem od kelímku, zastoupil jsem ji cestu. Překvapeně upustila z tlamičky víčko, zaklonila hlavinku a z celé výšky svého zadečku se kecla na prdelku a nožičky se jí rozjeli do stran.

Paní stále mluvila a já už jsem pochopil, že ta malá si dělá to své, protože ten upovídaný tlampač už jednoduše nevnímá. Teď jsem tu ale byl já a klečel jsem jí v cestě. Koukala nahoru ještě namodralýma očima, nakláněla hlavinku na strany a evidentně si mě měřila. Mlčky jsem se jí představil a řekl jsem jí, že budu moc rád, když se připojí na naši nitku času a posviští po ní s námi vpřed. Veškerá pozornost se soustředila na tu malou bílou chlupatou kuličku se světlounce hnědými oušky. Dívali jsem do očí a bylo úplné ticho, dokonce zmlkla i paní domácí. Když si slečna přečetla, co potřebovala, podívala se na mě, pak si změřila rozkousané víčko, otočila hlavinku k pelíšku, kde

byl kelímek opřený pečlivě o okraj pelechu… pak se otočila na mě a naprosto odhodlaně se mi začala drápat po kolenou na stehna. Bylo tak jako nikdy před tím. Cítil jsem, že jsem byl vyměněn za, do té doby její nejdražší, bohatství plastového kelímku, že celou tu dobu, co jsme čekali, co udělá, se ta malá rozhodovala, že toto a toto opouští, a protože byla pár týdnů na živu, těžko si toho mohla mnoho představovat. Pohodila hlavičku směrem k mému břichu a šplhala vzhůru k rozepínání svetru.

Když se došplhala do půli stehen, uchopil jsem to miminko jednou rukou pod prdelkou a druhou jí podložil lopatky, měla je vystouplé jako malá křidýlka. Zvedl jsem se s ní začal ji naprosto nekontrolovaně muckat. Pak se odtlačila tlapkou od mé tváře, prohlédla si mé oči a využila toho, že jsem měl pootevřená ústa, vpálila mi takový francouzský polibek až nám cinkly špičáky o sebe.

Paní zase mluvila a já ji řekl, že zavolám přítele, aby si ji prohlédl. Do poslední chvíle jsme se totiž na pejska „jen“ jeli podívat.

Jiří vešel do kuchyně a já k němu přistoupil s holčičkou v náručí a podstrčil mu ji pod nos; ona totiž kromě všeho ještě voněla jako nefalšované miminko, lidské miminko. Jiří tál jak vosk a převzal si to škvrně a položil si ji na prsa, za což dostal hubana přes půl tváře a když se chtěl nadechnout, tím utržila jeho hrdost další něžný šrám.

Alžběta byla naše!

Stále mluvící paní nám předložila cosi jako smlouvu a my jsme jí samozřejmě chtěli věřit, co tam bylo psáno, tak jsme to podepsali, odevzdali smluvenou částku a Bětuška dostala jako výslužku Lakrumáček a pytlíček granulek.

Nasedli jsme do auta a holčička se třásla pod bundou jako v zimnici. Srdcervoucí odebrání dítěte matce, která zatím někde za rohem předstírala, že je u lazebníka. Nervák, který nedoprovázel žádná slova. V kabině auta bylo úplné ticho, jen ta malá vibrovala a jak byla, malinká, tak se zdála ještě menší. Upovídaná chovatelka bišonů, co je vybavuje sladkým smetanovým krémem svá štěňata, nám mávla a zmizela ve stavení.

Jiří nasadil výraz, já vás vezu a vy nemluvte za jízdy s řidičem. Já jsem cítil, že celá tato choulostivá situace vznikla z mého přání, pořídit si chlupaté miminko, já jsem ani nemukal a dělal jen to, co jsem vyčetl z knih. Bětuš mi šplhala po prsou za krk, kolem krku zase do klína. Jiří se věnoval řízení a se stoickým klidem otce, který již vychoval dva syny, si nás dvou moc nevšímal.

Ohó, ale já měl předem načtený postup, a tak jsem si rozepnul, co se dalo a přimáčkl si to polonahé ptáče na holou kůži a vydával jsem jakési brumendo (jako když přede kočka). Situace se moc nelepšila. Byl jsem mírně řečeno zmaten. V knize psali, že je to nejlepší způsob, jak zklidnit zmatené vystrašené štěně. Takže jsme byli vlastně zmateni oba, Běta netušila, co se děje a já, který se schválně večer nemyl, abych měl přirozený pach těla bez deodorantu,

nevěděl, co s ní mám dělat. A najednou, jak jsme projeli kolem cedule Dobelice, střih, kamera (?), u mě dobrý, balíme… konec třesu, konec hrůzy v modrých očích. Mimino mi zabořilo čumáček do podpaží a dalo se pravidelného odfukování, a to mu vydrželo minimálně hodinu. Hodinu bez konverzace, bez cigára, bez možnosti se pohnout, protože se nám podařilo uspat dítě. Bětuška mi sklouzla za košili a přilepila mi svůj mini pupíček k mému chlupatému břichu.

Když se probrala, udělala ještě jednou výlet kolem mé hlavy, z ramena na rameno, aby se mi nakonec skutálela do dlaně, kam se přesně vešla její prdelka. Tam jí ihned došlo, že je to pohodlné posezení, a navíc to má s biografem. Uvelebila se, opřela přední tlapinky o gumové těsnění a sledovala, jak se krajina míhá kolem nás. Občas se zavrtěla, podívala se na mě nahoru a pak vydala zvláštní zvuk, který vydává dodnes, když je něco prima nebo je jí fajn.

Je to asi takto: pootevřete mírně ústa, naštelujte si jazyk na vyslovení souhlásky „ch“ a těsně, než se „ch“ vytvoří, vyslovíte „K“. Takové jakoby „kch“. Je to takové tiché, skromné až cudné a já, protože jsem prostě (ne)normální matka, která se snaží rozumět všemu co mi říká mé dítě, tak jí odpovídám do ouška: „To víš, je to kch? Ano. Když je to kch kch kch, tak je ti to příjemné (?), hm, a tak to my tedy budeme dělat všechno tak, aby všechno bylo jenom kch kch, a budeme si rozumět.“ Dívá se nahoru sedíc mi na břiše jak pytlík písku a když už má té diskuse dost, doslova jí upadne hlavinka do podpaží a skoro slyšitelně se ozva: „Kch, kch, kch“.

#

Tady se s od příběhu Bětušky jako jedináčka odpojíme. Ne snad proto, že by nebyl její život zábavný a rozhodně ne nebyla nouze o námět k vyprávění. Bětuška vstoupila do našeho života jako anděly seslaný záchranný kruh, který nám pomohl vyškrábat se na palubu našeho společného parníku, a protože byla malinká, plná života a svéhlavá, nedávala nám příliš prostoru k tomu, abychom jakkoli vzdorovali.

Najednou nebyl čas vymetat kluby, pochlastávat s kamarády z mokré čtvrti a vracet se domů se svítáním. Začala nám úplně jiná doba, kdo bude v noci ležet na gauči s rukou v pelíšku, aby malá neplakala, kdo bude první týden doma a kdo si vezme volno na další týdny v šestinedělí… jakou tašku na rameno koupit, aby jí byla pohodlná a hned z ní nevyrostla, jaké granule jsou nejlepší pro bišončí miminko, protože nám dali Pribiňáka a cosi úplně nevonného v igelitovém sáčku bez názvu. Vybírali jsme různé veterinární ordinace a plánovali jsme, kdy půjdeme na očkování a na vstupní prohlídku – pan doktor v nuselské ordinaci byl mladý, zrzavý, chápavý, hezký, vlídný a bohužel také trošinku netaktní. Jednak nám sdělil, že současný stav matka/dítě se brzy přehoupne do formy páníček/jídlo a že se s tím máme smířit.

Byl pohledný a krutý a po odchodu jsme se shodli, že k takovému kruťákovi už nepůjdeme, protože naše holčička je a bude obzvlášť nadané dítě. Navíc nám potvrdil pan doktor, že máme skutečně

čistokrevného bišona, zdravého bišona, krásného bišona, ale také a to především, zablešeného bišona. Dostali jsme průkaz, čip a něco, co holčičku učinilo všem parazitům nepřitažlivou.

Jednoduše Bětuška se stala rozmazleným jedináčkem, který byl svéhlavý, milovaný a milující a nebylo nic, co by jí bylo odepřeno. Snad kromě čokolády, hrozinek a cibule, tyto potraviny jsou pro psy jedovaté. Průběžně se přesouvala mezi třemi vlastními pelíšky, a nakonec stejně chtěla na gauč a do postele, kde se uprdelila mezi polštáře a dávala pozor na „poctivé spaní“. Nikdy se nedala do řeči s jinými psy, respektive nikdy se nehrnula na „sčuchnou“ s kýmkoli, kdo se namanul. Když už se projevila jako dospělá žena, dávala přednost zásadně všem možným velkým plemenům, nejlépe chrtům nebo vlkodavům. Těm velmi ráda nabídla i pikantní počteníčko a věřím, že by došlo i k nejhoršímu, nemít u sebe stále garde. Na ostatní bišonky buď nereagovala, nebo naznačila, že jako možná a pak zdrhla. Nedej bože, aby začal být chlapec troufalý, to pak dostal takovou porci, že by se za Alžbětou strachy ani neotočil. Dodnes je to psí osobnost a někdy mám dojem, že je snad víc člověkem než psem.

A jak se z Bětky stala Elizabeth von Dobelitz by Moravia? To bylo tak: bydlili jsme na podolském nábřeží, a tak jsme si někdy chodili naproti k železničnímu mostu.

Jednou jsme takhle vyčesaní, navonění francouzskou kosmetikou vyrazili po náplavce směrem k Výtoni, když tu se k nám přihnala celkem hezká boloňačka a jala se dát si sčuchanou s Bětkou. Od

schodiště na nábřeží se vyřítila dáma oblečena takzvaně na „tučňáka“ - v černé pouzdrové sukni, bílé blůze a černém saku, a navíc měla neskutečně nepříjemný ječák: „Fuůůůj, Celest-Beatrice, jdeš od ‚toho‘, ještě něco chytneš!“

Celestýna jí vůbec nebrala na vědomí a veškerý její zájem se soustředil na očuchávání prdelky naší Bětunky. Paní ječela jak pitomá a samozřejmě, že ve mně probudila velmi silnou chuť jít a ublížit jí. Jemně, elegantně, ale bytelně.

Přitáhl jsem vodítko blíž k sobě a do toho jsem zahlaholil: „Elizabeth. Ale no tak, Elizabeth, ty se taky dáš do řeči s kdejakým vořechem.“ Tučňák se přiblížil na dosah svého psa, ale to už jsem já držel Bětunku v náručí. Nasadil jsem ten nejpříjemnější tón a s laskavým úsměvem jsem paní oslovil: „Máte ho očkovaného, když ho necháváte běhat na volno? To byste neměla.“

„To je fenka, Celesta-Beatrice von…“ Pištěla už lehce vykolejená dáma.

„A pojištěného ho máte?“ Přerušil jsem ji. Naše Elizabeth von Dobelitz by Moravia ještě nemá jedno speciální očkování, proto ji máme na krátkém vodítku. Nicméně pojištěná je samozřejmě úplně na všechno. To byste si taky měli pořídit, když víte, že vás neposlouchá, viď Bertičko.“

„Celesta-Beatrice! Zavřískla dáma, a Bertička si sedla, koukala přes Vltavu na labutě a bylo jí úplně jedno, že její panička je hloupá,

která si jen něco dokazuje. Myslím, že zcela zbytečně, za normálních okolností by to byla celkem pohledná žena

Aby tedy nebyla mýlka – Elizabeth von Dobelitz by Moravia, to je naše Bětuška z Dobelic na Moravě.